

Місяць

Микола Костомаров

З тій пори, як перший злодій
Каїн Авеля забив
І упершу землю кров'ю
Чоловічою змочив,—

Тільки вітер шкоду слухав,
Що гудів по деревах;
Тільки місяць шкоду бачив,
Що котивсь у небесах.

Бог прийняв святую душу,
Розбишачин прокляв рід;
І велів, щоб місяць ясний
Взяв на себе шкоди слід.

Хай, казав, цей зобраз буде
В пам'ять миру усьому;
Гнів правдивий, ласка божа
Вкупі бачаться в йому.

Щоб, зирнувши, розбишака
Божий гнів страшний згадав,
А безщасний розважався
Й ласку божу споминав.

І пішов на рід наш бідний
Божий гнів усяким злом;
Гріх на місяці zostався,
Нацяткований п'ятном!

З тій пори злочинець часто,
Дивлючися, омліва,
А душа свята, безвинна
Од недолі одліта.